

एवंबुद्धेः पृथक्प्रसाधितमात्मतत्त्वं चक्षुराद्यगोचरमित्याह नचक्षुषेति रूपंस्वरूपं चक्षुषानपश्यति स्पर्शनं त्वर्गिन्द्रियं नपश्यति न स्पृशति रूपस्पर्शराहित्यात् अत्रहेतुः यत इन्द्रियेन्द्रियं प्राणस्य प्राणमुत चक्षुषश्चक्षुः श्रोत्रस्य श्रोत्रं मनसो धे मनो विदुरिति श्रुतेरिन्द्रियप्रकाशकं नेन्द्रियप्रकाशकत्वं यातीत्यर्थः नहिदारुदाहको गिर्दारुदाहो भवति इन्द्रियाणां मिति पाठे निर्धारणेष्वष्टौ इन्द्रियाणां मध्ये स्पर्शनं यत्तदपि नपश्यतीति योज्यं श्रोत्रे णालिग्यते गम्यत इति श्रोत्रगम्यमपि न अशब्दत्वात् एतच्च प्रमाणांतराणामप्युपलक्षणं कथं तर्हितस्य तत्त्वौपनिषदं पुरुषं पृच्छामीत्युपनिषद्रम्यत्वं दृश्यते त्वग्यया बुद्ध्येति धीगम्यत्वं च श्रूयत इत्याशंक्याह श्रवणेन दर्शनं तथा कृतमिति तथा कथं येन पश्यति तद्विनश्यतीति तच्छब्दयोगाद्येनेत्यध्याहार्यं अयमर्थः आत्मा आत्मा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मंतव्यो निदिध्यासितव्य इति आत्मदर्शनार्थत्वेन श्रवणादिकं विधीयते तत्र विदितत्त्वं पदार्थस्य तत्त्वमसीति वाक्यादात्मनो ब्रह्मभावावगतौ वेदा अवेदा इति वेदांतानामपि बाधः श्रूयते अन्यस्य तु वाक्यार्थध्याने न तदवगतौ मनसोऽपिलयः श्रूयते तावन्मनो निरोद्धव्यं तद्विद्यावत्क्षयंगतमिति तदिदमुक्तं येन करणेन शब्देन मनसा वा सर्वं पश्यति आत्मानं तद्विनश्यतीति एवं श्रवणेन वेदांतवाक्यविचारेण आत्मनो दर्शनं तथा तादृशं प्रत्यस्तमितसमस्तक्रियाकारकादिद्वैतं कृतं विहितं तथा च श्रुतिः यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभू

नचक्षुषापश्यति रूपमात्मनो नपश्यति स्पर्शनमिन्द्रियेन्द्रियं ॥ न श्रोत्रलिङ्गं श्रवणेन दर्शनं तथा कृतं पश्यति तद्विनश्यति ॥ ४ ॥ श्रोत्रादीनि नपश्यंति स्वं स्वमात्मानमात्मना ॥ सर्वज्ञः सर्वदर्शी च सर्वज्ञस्तानि पश्यति ॥ ५ ॥ यथा हि मवतः पार्श्वं पृष्ठं चंद्रमसौ च यथा ॥ न दृष्टपूर्वं मनुजैर्न च तन्नास्ति तावता ॥ ६ ॥ तद्वद्भूतेषु भूतात्मा सूक्ष्मो ज्ञानात्मवानसौ ॥ अदृष्टपूर्वं चक्षुर्भ्यां न चासौ नास्ति तावता ॥ ७ ॥ पश्यन्नपि यथा लक्ष्मजगत्सोमेन विंदति ॥ एवमस्ति न चोत्पन्नं न च तन्न परायणं ॥ ८ ॥

तत्त्वेन कं पश्येदित्यादि ॥ ४ ॥ श्रोत्रेति स्वं स्वं आत्मानं नपश्यंति तत्र किमु वक्तव्यं परमात्मानं नपश्यंतीत्यर्थः सर्वश्चासौ ज्ञश्चेत्यद्वयचिन्मात्रत्वमुक्तं सर्वदर्शी तितस्त्वैव दृश्यद्रष्टा त्वमुक्तं पुनः सर्वज्ञ इति दृश्यद्रष्टो नित्यसंबंधश्चोक्त इत्यपौनरुक्त्यं ॥ ५ ॥ एवमात्मनिसाधकं प्रमाणं प्रदर्श्य बाधकाभावमप्याह यथेत्यादिना ॥ ६ ॥ ज्ञानात्मवान् ज्ञानेनैव स्वरूपवान् ज्ञानस्वरूप इत्यर्थः ॥ ७ ॥ आत्मा प्रतीयमानोऽपि न प्रतीयत इति सदृष्टां तमाह पश्यन्निति सोमे आदर्शतुल्ये प्रतिबिंबितं जगत् लक्ष्मकलंकबुद्ध्या पश्यन्नपि न विंदति इदं जगदेव चंद्रे दृश्यत इति न जानाति एवं आत्मज्ञानमस्ति यदाहुः न चायमेकातेनाविषयः अस्मत्पश्यत्यविषयत्वादिति अपरोक्षत्वाच्च प्रत्यगात्मप्रसिद्धेरिति च तथापि ब्रह्माभिन्नत्वेनाज्ञातत्वात् न च उल्लंघनं ज्ञानमस्ति ननु यद्यात्मैव ब्रह्म तर्हि स ज्ञात एव न च तद्वद्विज्ञानेऽपि शोकादि निवृत्तिरूपं फलं दृश्यते ऽतः किं शास्त्रेणेत्याशंक्याह न च तन्न परायणं तत् आत्मवेदनं न परायणमिति न च तदेव परायणमित्यर्थः तथा च श्रुतिः यदा चर्मवदाकाशं त्रेष्टयिष्यंति मानवाः तदा त्रेवमविज्ञायदुःखस्यातो भविष्यतीति ज्ञातोऽपि भर्जुर्बद्धन्मथात्मेन गृहीतत्वात् सम्यग्ज्ञानाय शास्त्रापेक्षास्तीत्यर्थः भर्जुः किल राजबलुभो दूरदेशस्थो जूत्सो न्यैरमात्यैर्भर्जुर्नृतो ब्रह्मराक्षसो जात इति राज्ञो ज्ञापितं तंच समीपगतं राजापश्यन्नपि धीदोषान्नपश्यतीवेत्याचक्षते दृष्ट्वाः ॥ ८ ॥